

μοί πρᾶξιμοι σὺ, θεοσυρὲ ὠραϊότητος καὶ ἀρε-
της. Θὰ σὲ ὑπηρετήσω, θὰ γίνω ὁ δούλος ὁ φυ-
λάττωσιν τὴν θύραν σου· σὺ διετήρησα, τὴν πλου-
σίαν κληρονομίαν σου· σὺ ἔμεινες εἰς τὴν ὑψηλὴν
θέσιν ἐν ἣ ἔγεννήθη. Ἐπὶ εὐλογητὸς ὁ Θεός·
θὰ ὑπανδρευθῆς; . . . θὰ γίνῃς μεγάλη κυρία . . . Λοι-
πὸν, ἀδελφὴ μου, θὰ μὲ ἀποθήκη; δὲν θὰ μοι δώ-
σης καταφύγιόν τι εἰς τὰς ἐπαύλεις σου; δὲν θὰ
μοι παραχωρήσης γωνίαν τινα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ
πλατίου σου;

Καὶ ὁ νέος οὗτος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς
χεῖρας καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ πικρῶς.

Ἐν τοῖτοις ἀνέλαθε τὴν ὁδὸν του, μὴ στρέφων
πλέον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Γρενάδην. Ἐβαδίσεν
ἔτι ἡμέρας τινὰς βήματι βραδείᾳ ἀκολουθῶν τοὺς
χάνδακας τῶν ὁδῶν, πάντοτε μόνος, πάντοτε καρ-
τερικός. Ἐπλησίαζε δὲ ἤδη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς
δούκας Ἰωάννης Βαλακουέζης, ὅτε ἰδοὺ βλέπει μα-
κρόθεν ἐρχόμενον ὄχημα μεγαλοπρεπὲς ὑπὸ ἱππέων
συνουδούμενον. Ἐστὴ λοιπὸν αὐτὸς κατὰ μέρος
ὄπως ἀφήσῃ τὴν συνοδείαν νὰ περάσῃ· ἀλλ' οἱ
ἱππεῖς ἤλθον πρὸς αὐτὸν καὶ εἰς αὐτῶν τὸν ἠρώ-
τησε. Μὴ ἀπῆντιες ὁδοιποροῦντα νέον τινα ὀ-
νομαζόμενον Δὸν Φερδινάνδον Βαλακουέζον, τὸν
ὁποῖον ἡμεῖς μανθάνομεν διελθόντα τὴν Γρενάδην
καὶ ἐρχόμενον πρὸς ταῦτα τὰ μέρη;

Ὁ ἄθλιος νέος ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀ-
πεκρίθη. — Εἶμαι ἐγώ.

Φωνὴ δὲ τις ἀντήχησε καὶ πάραυτα γυνὴ ὠρμη-
σεν ἐξω τοῦ ὀχήματος καὶ ἐβρίβη εἰς τὸν τρά-
χηλον τοῦ ὁδοιπόρου.

— Ἀδελφέ, ὦ ἀδελφέ μου! εἶπεν αὐτή.

— Ἰωάννα! ἀπεκρίθη ὁ ὁδοιπόρος.

— Ὁ Θεέ μου! πόσον ἠλλοιώθης, Φερδινάνδε! . . .
Πόσον ὠχρὸς εἶσαι καὶ ἰσχνός! Ἀγνώμων, ἐδυ-
σπίστησες πρὸς τὴν Ἰωάνναν! . . .

Συγκινητικὴ δὲ ἦν ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα
ἐβρίβη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Φερδινάνδου καὶ
καθ' ἣν ὁ ἄσωτος ἔκλαυον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἀ-
δελφῆς του. Οἱ δὲ ἱππεῖς, οἵτινες πάντες ἔφερον
τὰ οἰκόσημα τοῦ Βαλακουέζου, πεζεύσαντες ἤλθον
νὰ ἀσπασθῶσι τὰς χεῖρας τοῦ παλαιοῦ των Κυρίου.

— Τι κάμνετε; ἔλεγε ὁ νεανίας· ἰδοὺ ἡ κυρία
σας, ἐγὼ τίποτε πλέον δὲν εἶμαι. . .

Ἀλλ' οἱ πιστοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπέμειναν ἀπο-
καλοῦντες αὐτὸν κύριον καὶ δεσπότην.

Ὅτε δὲ οἱ ἀδελφοὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄχημα, ἡ
Ἰωάννα εἶπεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς.

— Εἰς Γρενάδην!

— Ὁμι, ὄμι! . . . ἐφώνησεν ὁ Φερδινάνδος· τι
νὰ κάμωμεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν;

— Φίλε μου, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ παλάτιόν σου.
Καὶ τῷ ὄντι τὸ ὄχημα ἔστη μετ' οὐ πολὺ πρὸ
τοῦ παλατίου τοῦ Φερδινάνδου.

Ὅταν δὲ ἡ Ἰωάννα εὗρέθῃ μόνη μετὰ τοῦ ἀδελ-
φοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἱπποτῶν, οὕτως
ἐλάλησε.

— Οὔτε λέξιν περὶ τοῦ παρελθόντος· τὰ πάντα

ἐλητημόνησα, ἀδελφέ. Τὴν οἰκίαν ταύτην τὴν προ-
γονικὴν ἡμῶν καὶ σήμερον ὡς καὶ πρότερον κα-
τέχεις, κατέχεις ἐπίσης καὶ ὅλα σου τὰ κτήμα-
τα, Φερδινάνδε. Περὶ τούτων δὲ μόνον εἰς τὸν
Θεὸν ἐφείλεις εὐγνωμοσύνην. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὀρεῖ-
λω εἰς αὐτὸν περισσοτέρην ἀπὸ σέ. Διότι μοί
ἀνοίγει ἄσπλον ἱερὸν ἐν ᾧ θὰ ἔμαι εὐτυχῆς μέχρι
τέλους. Διότι εἰζεύρεις ὅτι ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ
Θεός μ' ἐκάλεε εἰς τὸν βίον τὸν μοναστικόν· ἐγὼ
ὑπήκουσα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην φωνὴν, καὶ
χθὲς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Γρενάδης ἐδέχθη τὴν ἀφο-
σίωσίν μου, σὲ δὲ μόνον περιέμενον ὄπως εἰσελ-
θῶ εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Θαλάσσης.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φερδινάνδος γονυκλινῆς ἐνώπιον
αὐτῆς ἔτυπτε μετ' ἀπογνώσεως τὸ στήθος, ἡ Ἰω-
άννα ἐγείρασα αὐτὸν τῷ λέγει.

— Ἐντροπή νὰ ἦσαι τόσον ἀσθενῆς τὴν ψυ-
χήν! Δὲν βλέπεις, Φερδινάνδε, ὅτι ὁ εὐτυχέστε-
ρος ἡμῶν τῶν δύο δὲν εἶναι ὁ μένων; Πικρὰ εἶναι
ἀδελφέ, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου . . . δὲν τὴν θέλω οὐ-
τε διὰ στέμμα βασιλικόν. Προσπάθητον νὰ ζήσῃ
τοῦ λοιποῦ ζωὴν ἡτυχον καὶ γαληνιαίαν· νυμ-
φεύθητι· θὰ εὖρης μεταξὺ τῶν γυναικῶν γλυκεῖαν
τινα σύντροφον ἣτις νὰ σὲ θαρραλίῃ κατὰ τῶν
βιωτικῶν δυστυχημάτων· ζῆθι μετ' αὐτῆς. Ἰγίαι-
νε, ἀδελφέ, ὑγίαινε, Φερδινάνδε μου. Ἐρχου ἐνίο-
νὰ μὲ βλέπῃς εἰς τὸ μοναστήριον μετὰ τῆς ἄλλης
Ἰωάννας ἣτις θέλει μὲ ἀντικαταστήσει. . .

Ἡμεῖς δὲ περαίνοντες ἐνταῦθα τὴν ἱστορίαν ταύ-
την προσθέτομεν ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶχε πωλήσει πᾶ-
σαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν
χρεῶν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ εὐτυχῶς ὅτι ἐξήρκε-
σεν αὐτῇ. Ἐπιφέρομεν δὲ ὅτι ὁ Φερδινάνδος κατέστη
πρότυπον φρονίμου ἀνδρός, ὅτι ἐνυμφεῖθη πλουσίαν
τινα καὶ ὠραίαν κληρονόμον τῆς Καστιλλίας καὶ
ὅτι οὐδέποτε παρεῆλθον ἐξ ἑβδομάδες χωρὶς νὰ
ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ διαλεκτικὸν τοῦ μονα-
στηρίου τῆς Παναγίας.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Π. Γ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἀνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Σκηνογραφίαι
ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Τὸ Μοναστήριον
τοῦ Κόρακος. — Ἠθικαὶ Μελέται — περὶ Γυναικός.
— Οἱ Παρίσιοι καὶ ἡ Γρενάδη, διήγημα Ἰσπα-
νικόν. —

Εἰκονογραφίαι — Φερδινάνδος καὶ Ἰωάννα. — Φερ-
δινάνδος γονυκλινῆς πρὸ τῆς ἀδελφῆς. —

Παράρτημα. — Ὁ Ἰπκόμης τῆς Βραζελόννης.